

СБЗ—школа

МУЖНОСТІ

Я — п'ятикурсник. До закінчення університету залишився один крок. Друзі часто запитують мене, що найбільше запам'яталося за роки навчання. І я, не замислюючись, відповідаю: «Дні, проведені у складі СБЗ. Я пронесу їх через усе своє життя».

Тричі виїжджав я у складі «Горизонту» фізичного факультету на комсомольські будови північних районів Тюменської області, двічі — командиром. Не може примиритися душа студента з тим, що п'ять років навчання у вузі він — лише нахлібник у держави. Участь у СБЗ — уже сьогодні наш конкретний внесок у велику всенародну справу.

Нашому «Горизонту» вже понад 10 років — чималий строк для студентського загону. У нас свої традиції, своя слава. І кожне нове покоління, вливаючись до загону, дбайливо їх зберігає і передає своїм послідовникам. Ми пишаємося, що наш загін «північний», бо працювати на Півночі нелегко, відповідально. І неправий той, хто говорить, що на Північ їдуть лише за довгим карбованцем. Так говорить той, хто не був на Півночі, не бачив цього прекрасного, суворого краю, не прикипів до нього душею.

У «північних» загонах, як ніде, панує товариська взаємодопомога і взаєморозуміння. Придивіться до бійців, що повернулися із загону: як радісно вітають вони один одного в університетських коридорах, як міцно стискають один одному руки. Так, «північний» загін робить із вчорашніх школярів справжніх мужчин, справжніх бійців. СБЗ — школа життя. Іноді сувора, вимоглива, але й радісна.

«Горизонт» працював на різних ділянках: будував житло і дороги, розвантажував літаки і баржі, споруджував підстанцію ЛЕП-500. І якими словами описати радість, коли, приїжджаючи наступного літа, бачиш, що в твоєму домі живуть люди. І ти з гордістю покажеш його новачкам. І вони побілому заздрять тобі, а наступного літа так само показують свої будинки, свої дороги.

Чесно кажу вам: хто не побував у студентському будзагоні, той не прожив повноцінного студентського життя.

В. ШАБАТЬКО, командир СБЗ «Горизонт».